

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1169/2025
08.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јанковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Радише Трифуновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.617/24 од 22.04.2025. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 бр.61/25 од 08.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 08. октобра 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Радише Трифуновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.617/24 од 22.04.2025. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 бр.61/25 од 08.07.2025. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К бр.617/24 од 22.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени је обавезан и да надокнади трошкове кривичног поступка у корист оштећеног Привредног друштва Компанија „Браћа Карић“ из Београда, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 бр.61/25 од 08.07.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Радише Трифуновића, а пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.617/24 од 22.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Радиша Трифуновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се побијана осуђујућа пресуда заснива на доказу на којем се према одредбама ЗКП не може заснивати, и то на исказу сведока ББ, чији идентитет према ставу браниоца суд није на несумњив начин утврдио, те је исказ овог сведока морао бити издвојен из списка предмета обзиром да представља незаконит доказ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд није прихватио као основане, имајући у виду да из записника о саслушању сведока ББ пред Основним јавним тужилаштвом у Пожаревцу од 27.09.2022. године произилази да је наведени сведок пре испитивања упозорен у смислу члана 95. став 1. и став 2. ЗКП, након чега је о себи дао личне податке, а затим је упозорен у смислу одредбе члана 93. став 1. ЗКП, 94. став 1. ЗКП, 95. став 3. ЗКП, те обавештен о праву из члана 106. ЗКП, а након што је упознат са свим напред наведеним правима и дужностима, позван је да изнесе све што му је у предмету сведочења познато, те је дао свој исказ.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да је исказ сведока дат у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, као и да је његов идентитет утврђен на несумњив начин, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, неосновани.

У осталом делу, исти захтев одбачен је, из следећих разлога:

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, истиче повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због којих повреда је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца.

Међутим, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и полемише са постојањем умишљаја код окривљеног, истицањем да је првостепени суд закључак о наводном фалсификату засновао искључиво из чињенице да уговор не садржи деловни број оштећеног друштва, што је према ставу браниоца евентуално индиција, али не и доказ фалсификата, да суд није утврдио да ли је постојала одлука скупштине о именовању – разрешењу директора, односно заступника, нити да ли је постојало специјално пуномоћје којим је то лице овлашћено за закључење спорног уговора, уз сопствени закључак да изостанак АПР – уписа сам по себи не може бити довољан доказ о лажности исправе у смислу члана 355. КЗ, нити доказ о постојању умишљаја код окривљеног, па како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда одредаба члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да је у току главног претреса првостепени суд без ваљаног и конкретног образложења одбио кључне доказне предлоге одбране, и то саслушање ВВ, увид у правноснажне пресуде Привредног суда у Београду П 3928/2020 од 30.09.2021. године и Привредног апелационог суда од 22.01.2025. године, те поновно саслушање сведока ГГ, којим наводима указује на повреду члана 395. ЗКП, па како ни ова повреда не представља законски разлог због ког је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је поднети захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоји повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, то је Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се

неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Радише Трифуновића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић